Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/63/2025
Identifikačné číslo spisu:	6124365958
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6124365958.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne A.. O. S., narodenej XX. W. XXXX, E. Y., Z. P. XX, právne zastúpenej advokátkou Mgr. Helenou Farkašovou, Nové Zámky, Žerotínova bašta 1, proti žalovaným 1/ A. D., narodenom XX. L. XXXX, I. I., S. XX a 2/ D. D., narodenej XX. S. XXXX, I. I., S. XX, právne zastúpení advokátom JUDr. Ivanom Hegerom, Banská Bystrica, Na Troskách 3, IČO: 42 002 044, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 23C/44/2024, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2024 sp. zn. 15Co/118/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením z 23. septembra 2024 č. k. 23C/44/2024 - 28 rozhodol tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (I.) a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni (II.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že žalobkyňa sa na súde domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým chcela dosiahnuť zákaz vstupu žalovaných 1/ a 2/ na jej nehnuteľnosti a vykonávania akýchkoľvek stavebných prác či manipulácie s potrubím zásobujúcim jej nehnuteľnosť pitnou vodou. Žalobkyňa tvrdila, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX a č. XXXX v katastri D., ktoré nadobudla po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaní sú susediacimi vlastníkmi nehnuteľností na LV č. XXX. Podľa tvrdenia žalobkyne žalovaní mali neoprávnene vykonať výkopové práce na jej pozemku, poškodiť vodovodnú prípojku a strechu jej rekreačnej chaty. Na podporu svojich tvrdení predložila výpisy z katastra, fotodokumentáciu, korešpondenciu so žalovanými a potvrdenie o podaní oznámenia o priestupku na polícii. Súd prvej inštancie posúdil predložené dôkazy, vrátane fotografie a emailovej komunikácie, avšak dospel k záveru, že tieto dokumenty nepreukázali, že zásahy na pozemku vykonali práve žalovaní. Fotodokumentácia neuvádzala presný čas a miesto vyhotovenia fotografií a absentovali jasné dôkazy o tom, že žalovaní skutočne zasiahli do vlastníckeho práva žalobkyne. Okresný súd poukázal na § 325 ods. 1 CSP, podľa

ktorého je možné neodkladné opatrenie nariadiť, ak je potrebné upraviť pomery strán alebo ak existuje obava z ohrozenia exekúcie. Žalobkyňa však musela osvedčiť svoje tvrdenia minimálne na úrovni pravdepodobnosti. Súd konštatoval, že žalobkyňa neosvedčila, že žalovaní vykonávali zásahy na jej pozemkoch, ani to, že jej vlastnícke právo bolo vážne ohrozené. Z predložených dôkazov nebolo možné jednoznačne preukázať, že žalovaní 1/ a 2/ vykonali výkopové práce, poškodili prípojku vody alebo strechu chaty. Okresný súd tiež konštatoval, že nebola splnená podmienka bezodkladnej úpravy pomerov aj vzhľadom na charakter uplatňovaného nároku. Súd zdôraznil princíp proporcionality, podľa ktorého nemôže byť zásah do práv povinných osôb (žalovaných) neprimeraný a nad nevyhnutný rozsah. Nariadením neodkladného opatrenia by mohlo dôjsť k neprimeranému obmedzeniu práv žalovaných, pričom žalobkyňa nepreukázala naliehavosť takejto úpravy pomerov. Poukázal na účel neodkladného opatrenia, ktorým je riešenie situácií vyžadujúcich okamžitý zásah súdu, čo však v danom prípade nebolo preukázané. Nedostatkom dôkazov žalobkyne bolo, že iba predpokladala, že žalovaní vykonali údajné zásahy, pričom nedodala dôkazy, ktoré by túto skutočnosť jednoznačne potvrdili. Žalovaní 1/ a 2/ sa pokúsili so žalobkyňou situáciu riešiť a nebolo preukázané, že by voči nej vystupovali odmietavo. Z dôvodu neosvedčenia základných skutočností potrebných na nariadenie neodkladného opatrenia súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom žalovaným nepriznal náhradu trov konania, nakoľko tieto nevznikli.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 26. novembra 2024 sp. zn. 15Co/118/2024 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie (I.) a žalobkyňa bola povinná zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (II). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že závery súdu prvej inštancie v predmetnej veci, ktorými zamietol návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, sú logické a podložené princípmi procesného práva. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia v dostatočnej miere, najmä s ohľadom na to, že tvrdené zásahy žalovaných neboli jednoznačne preukázané. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalobkyňa síce predložila fotodokumentáciu a emailovú komunikáciu, avšak tieto dôkazy neboli dostatočne konkrétne na to, aby jednoznačne osvedčili, že výkopové práce a ďalšie zásahy vykonali žalovaní. Fotografie neobsahovali informácie o čase a mieste vyhotovenia, a žalobkyňa sama uviedla, že v čase zistenia prác neboli na mieste prítomné žiadne osoby. Aj keď žalovaní vo vyjadrení priznali, že využívajú vodovodné potrubie prechádzajúce pozemkami žalobkyne, ich zásahy do tejto infraštruktúry môžu byť pravdepodobné. Popreli, že v danej veci by tak konali a vykonali zásah na pozemku žalobkyne. Žalovaní platili za odber vody, mali namontovaný vodomer, teda v prípade spotreby na chate žalobkyne plnili aj za ňu. Ako však uviedli, bolo to na základe dohody s bývalým manželom žalobkyne z dôvodu, že vodovod bol tiež vedený cez pozemok žalobkyne. Odvolací súd doplnil, že žalobkyňa s manželom tieto nehnuteľnosti kupovali v roku 1988 na základe kúpnej zmluvy X. z X. apríla XXXX od manželov L., čo vyplývalo aj z tvrdenia žalobkyne priamo v návrhu. Odvolací súd mal osvedčené, že 19. októbra 2023 Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť, a. s., vystavila faktúru na sumu 1.766,04 eura za spotrebovanú vodu, túto sumu žalovaní uhradili. Keďže nastal havarijný stav, uzáver vody v šachte pána D. uzavreli. V tejto súvislosti oslovili žalobkyňu, tá zostala pasívna. S vodárom následne poškodenie potrubia identifikovali mimo pozemkov vo vlastníctve žalobkyne a závadný stav odstránili. Žalovaní dôvodne poukázali na to, že odstraňovanie havarijného stavu a predchádzanie vzniku škodám z ich strany nie je konaním bez právneho dôvodu. Žalovaní popreli, že by od žalobkyne niekedy požadovali kľúče od jej chaty. Popreli, že presekli potrubie a nepoškodili strechu. Odvolací súd z priloženej fotografie zistil, že diera bola zrejme z dôvodu opotrebenia materiálu, prípadne z poškodenia meteorologických podmienok, nakoľko nebola veľká a došlo k odlepeniu či poškodeniu zrejme asfaltovej krytiny. Odvolací súd preto nepovažoval argument žalobkyne, že strechu poškodili žalovaní, aby sa dostali do pivnice k ventilu, za logický a akceptovateľný. Ventil odstavili v šachte, ktorú vybudovali žalovaní. Žalobkyňa nepreukázala, že by v šachte bol ventil k jej chate. Bol umiestnený len jeden vodomer, ktorý meral spotrebu pre obidve chaty, preto stačilo odstaviť ventil v šachte. Žalovaní správne poukázali na to, že ako vlastníci prípojky sú voči SVPS, a. s., povinnou osobou iba oni a v prípade havarijného stavu musia postupovať podľa § 417 Občianskeho zákonníka. Ak žalobkyňa priložila fotografie preseknutej rúry a jamy, odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej

inštancie, že žalobkyňa neosvedčila, že k poškodeniu došlo žalovanými. Žalobkyňa neosvedčila, žeby žalovaní opakovane a nedovolene vstupovali na jej pozemok, či na ňom vykonávali zásahy do pozemku. Odvolací súd poznamenal, že keby aj žalovaní vstúpili na pozemok žalobkyne a odkryli vodovodnú prípojku, nešlo by o nezákonný zásah za situácie, kedy bolo potrebné riešiť havarijný stav vody, predchádzať škode, pričom žalobkyňa zostala po výzve pasívna a kládla si podmienky, ktoré boli neakceptovateľné. Odvolací súd považoval za potrebné poukázať aj na tvrdenia žalobkyne, že v podstate na chatu nechodí, alebo len málo, teda bolo zjavné, že sa o ňu riadne nestará, čoho následkom bolo aj opotrebenie strechy a diera, z ktorej viní žalovaných bez toho, aby mala k tomu akýkoľvek dôkaz. Odvolací súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3 . Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) v zmysle § 420 psím. f) CSP. Namietala, že súd rozhodol v rozpore so zásadou iudex ne eat petita partium - sudca nech nejde nad návrhy strán. Tiež namietala, že až po doručení napadnutého uznesenia krajského súdu nadobudla vedomosť o tom, že krajský súd si vyžiadal od žalovaných vyjadrenie k návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, k uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu a k odvolaniu. Žalovaní sa písomne vyjadrili 13. novembra 2024. Predmetné vyjadrenie však nebolo doručené žalobkyni na vyjadrenie. O jeho obsahu sa dozvedela až pri nahliadnutí a preštudovaní súdneho spisu na okresnom súde 24. januára 2025. Žalobkyňa nemala možnosť vyjadriť sa k argumentácii žalovaných a krajský súd postavil svoje rozhodnutie len na vyjadrení žalovaných nezisťujúc, či tieto ich tvrdenia sa zakladajú na pravde. Medzi tvrdeniami žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ sú podstatné rozpory, ktoré odvolací súd neodstránil a vo veci rozhodol, napriek tomu, že tieto rozpory, postupom podľa CSP mal odstrániť a až na základe následne zistených skutočností, vyhodnotiť dôkaznú situáciu a vo veci rozhodnúť. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov bolo potrebné považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbrani ako súčasti práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalovaných nebolo doručené žalobkyni, bolo potrebné konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Takýto právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. októbra 2010 so sp. zn. 4Cdo/141/2010. Na základe uvedeného dovolateľka navrhla, aby najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4 . K podanému dovolaniu sa vyjadrili aj žalovaní, korí uviedli, že podľa súdnej praxe nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu protistrane nie je porušením zásad spravodlivého súdneho konania, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na takomto vyjadrení (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 3Cdo/120/2019). V odôvodnení napadnutého uznesenia pritom krajský súd opakovane konštatoval, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Z odôvodnení rozhodnutí súdu prvej aj druhej inštancie bolo zrejmé, že žalobkyňa neosvedčila dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a neosvedčila ani potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami. Poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky so sp. zn. I. ÚS 155/2020. Žalobkyňa okrem zhrnutia skutkového a právneho stavu doterajšieho konania, neuviedla aké relevantné skutočnosti by tvrdila a aké dôkazy by súdu predložila, ktorými by mohla zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu. Z dovolania žalobkyne nebolo zrejmé akými úvahami dospela k názoru, že odvolací súd rozhodol v rozpore so zásadou iudex ne eat petita partium. Prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutie súdu neobsahuje žiadny výrok, ktorým by súd išiel nad návrhy strán. Skutočnosť, že súd vo svojom odôvodnení reaguje na predložené dôkazy a tvrdenia strán nie je porušením žiadnej procesnej zásady. S ohľadom na vyššie uvedené dovolanie žalobkyne je procesne neprípustné, nakoľko tvrdenie žalobkyne, že v ňom došlo k procesnej vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, bolo nedôvodné. Z uvedeného dôvodu preto navrhli, aby súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné prípadne zamietol ako nedôvodné a zároveň zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26,5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného

hodnotenia dôkazov a pod.).

11. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

13. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

14. Dovolateľka v prvom rade argumentovala tým, že došlo k porušeniu zásady „iudex ne eat petita partium“ - sudca nech nejde nad návrhy strán. Podstatou tejto zásady však je, že sudca by nemal rozhodovať o veciach, ktoré nie sú predmetom žaloby alebo návrhu. Okresný súd rozhodol (čo následne potvrdil aj krajský súd), že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamieta. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodol o návrhu žalobkyne, nešiel nad rámec návrhu a ani neopomenul rozhodnúť o nejakom návrhu žalobkyne.

15. Argumentácia žalobkyne, že až po doručení napadnutého uznesenia krajského súdu nadobudla vedomosť o tom, že krajský súd si vyžiadal vyjadrenie od žalovaných neobstojí. V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti žalobkyne ustanovenie § 329 ods. 1 druhá veta CSP v zmysle ktorého, ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

16. Ťažiskovou argumentáciou dovolateľky však bola skutočnosť, že odvolací súd nezaslal v rámci odvolacieho konania vyjadrenie žalovaných žalobkyni čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Otázkou doručovania repliky v odvolacom konaní sa zaoberal už Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo 16. decembra 2020 so sp. zn. I. ÚS 155/2020 a uviedol, že „29. Z ustanovení Civilného sporového poriadku výslovne nevyplýva povinnosť súdu doručiť strane v odvolacom konaní proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyjadrenie žalovaného na repliku odvolateľovi. To platí nezávisle od prípadnej nekonzistentnosti § 329 a § 331 CSP. Odvolací súd bol v tejto konkrétnej veci toho názoru, že je potrebné aplikovať § 329 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva len povinnosť doručiť odvolanie protistrane. Tento postup považuje ústavný súd za správny, najmä z pohľadu naplnenia princípu práva na spravodlivý proces, najmä zásady kontradiktórnosti, práve s ohľadom na skutočnosť, že počas konania na súde prvej inštancie sa žalovaný nemal vôbec príležitosť vyjadriť a odvolací súd nenariadil pojednávanie. Vzhľadom na to, že § 329 CSP je osobitnou úpravou vzťahujúcou sa na postup pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach, nemožno naň aplikovať všeobecnú úpravu v § 374 CSP; v tomto kontexte platí lex specialis derogat legi generali.“

17. Dovolateľka vo svojom dovolaní uviedla, že krajský súd postavil svoje rozhodnutie len na vyjadrení žalovaných, avšak najvyšší súd dané skutočnosti nezistil ani mu z rozhodnutia krajského súdu nevyplývajú. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, že žalobkyňa neosvedčila splnenie zákonných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia a krajský súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie okresného potvrdil a stotožnil sa s jeho závermi. Krajský súd síce poukázal aj na vyjadrenia žalovaných k odvolaniu žalobkyne, ale tieto tvrdenia neboli podkladom pre rozhodnutie. Uvedené tak plne korešponduje aj s názorom vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, že „Ústavný súd musel v tejto veci zvážiť, či tým, že krajský súd nedoručil sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu sťažovateľa, porušil právo na spravodlivý proces, konkrétne musel zvážiť, či nedošlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti podľa maximy audiatur et altera pars, ktorá je jednou zo zložiek spravodlivého procesu. Ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorý postup krajského súdu aproboval, ústavne obstoja. Iná by bola situácia, keby podkladom rozhodnutia krajského súdu boli práve tvrdenia žalovaného, ktoré boli uvedené v jeho vyjadrení a ku ktorým nemal žalobca právo sa vyjadriť, a tak úvahu súdu o ich relevantnosti zmeniť.“

18. Dovolateľka síce formálne uviedla, že napáda rozhodnutie krajského súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak najvyššiemu súdu sa javí, že dovolateľka vo svojom dovolaní namieta aj právne posúdenie, a to v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Na základe uvedeného tak najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 421 ods. 2 CSP v zmysle ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). Keďže napadnutým rozhodnutím odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. d) CSP, prípustnosť dovolania nemôže založiť ani (prípadné) nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 2 CSP).

19. So zreteľom na všetko vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.